

ved Forestillingen om en saadan overnaturlig Personlighed, hvad enten man saa tænker sig ham som Fader eller som Dommer.«

»Hvor du taler! Jeg tror, du engang vil blive et meget ulykkeligt Menneske, Per.«

»Maaske. — Veed du forresten, at der er dem, over hvem Ulykken har en sær fristende og dragende Magt. Paa samme Maade som Mosehuller og mørke Skovsøer skal kunne have det over enkelte Mennesker.«

»Det maa være saadanne, som er forhærdede i Synd og kun finder Glæde ved at synde. Det staar der jo ogsaa om i Biblen.«

»Det gælder i hvert Fald ikke alle. Der er dem, som drages mod Ulykken netop af deres religiøse Instinkt, der siger dem, at kun Sorgen og Savnet, ja maaske først Haabløsheden fuldt ud kan frigøre deres aandelige Menneske. Der er jo ogsaa Planter, som kun trives i Skyggen og Kulden, og som endda bærer Blomster.«

»Den Slags Mennesker kender jeg ikke.«

»Da er de ellers ikke sjældne netop hos os. Vor Historie viser det. I Solskinstider lider vi gerne Nød paa betydelige Personligheder. Til Gengæld kan ofte vore Trængsler »ruge Ørne ud af Spurveæg« — som der staar i Visen.«

»Tænker du der paa nogen bestemt?«

Per nølede med Svaret.

»Jeg kunde nævne — f. Eks. min Moder, som